

Antal skal leve af det i det Væsentlige samme Quantum Forretninger som et mindre Antal, og det fører naturligtvis til, at naar hver især skal have det ud af disse Forretninger, som han behøver for at leve, maa han blive dyrere, dels direkte ved at forlange høiere Priser, og dels indirekte ved, som en æret Taler oplyste, at gøre Forretningerne vidtløftigere og mere komplicerede, end der er nogen Nødvendighed for. Derfor tror jeg, at man ganske feiler paa dette Gebet, naar man tror, at der i det store Antal Sagførere eller den ubegrænsede Afgang til at blive Sagfører ligger en Garanti for, at der opnaaes en større Billighed i Henseende til Sagførersforretningernes Udførelse. Erfaringen har viist, at det er ganske det Modfattede, der indtræder. — De Midler, som jeg saaledes har tænkt mig foreslaaet til at formindste Antallet af Sagførere er, som jeg før bemærkede, ingenlunde vilkaarlig grebne mekaniske Midler, som man vælger blot for at fremkalde den Virkning, at Antallet formindstes, men de ere ogsaa egnede til at frembringe en større Dygtighed i Standen. Jeg kan nemlig ikke nære nogen Tvivl om, at saaledes som Forholdene nuomstunder ere her til Lands, har en Mand i Almindelighed ikke, førend han er 30 Aar, den Modenhed, som er nødvendig for at paatage sig at styre Andres Anliggender. Det er ganske rigtigt, at der ingen legal Hindring er for, at Folk med 25 Aars Alderen kunne indtræde i forskjellige Embedsstillinger, kunne blive Dommere o. s. v.; men vi vide jo Allesammen, at det sker aldrig. Saaledes som Forholdene nu have udviklet sig, er det snarere en Ulempe, at Folk paa Grund af den store Tilgang, den store Konkurrence i en altfor sen Alder komme ind i disse Stillinger, og det er vist uønsket, at Noget kommer ind i dem, før han er 30 Aar. Men det er ikke Tilfældet med Sagførere. Naar der er en legal Mulighed for at blive Sagfører, førend man er 30 Aar, vil den blive benyttet og bliver, saaledes som Erfaringen viser næsten hver Dag, benyttet, saa at denne Henvisning til Aldersgrænsen for de andre juridiske Stillingers Bedkommende jo ikke beviser Noget, og de, der kende de virkelige Forhold, vide, at den slet ikke har Noget paa sig. — Dernæst tror jeg, at en Forlængelse af Prøvetiden er hensigtsmæssig i og for sig, netop fordi, som jeg før bemærkede, der er Klaget fra Retternes Side over Mangel paa Dygtighed, som vistnok netop ligger i Mangel paa Uvelse. — Hvad den theoretiske Uddannelse angaar, nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at den fuldstændige juridiske Examen ikke frembyder nogen Garanti for, at

Bedkommende har baade den fornødne almindelige Dannelse og den juridiske Dannelse, der er tilstrækkelig til, at en saadan Virksomhed i Almindelighed bør betroes ham. Det maa ogsaa erindres, at saaledes som Forholdene historisk have udviklet sig, indførte man den ufuldstændige juridiske Examen som en Nødhjælp, fordi der i mange Tider i forrige Aarhundrede ingenlunde var juridiske Kandidater til at besætte Embederne med, endog saa kun tilnærmelsesvis. Derfor maatte man den Gang nedstemme Forordningerne og tage Folk med, som ikke vare tilstrækkelig kvalificerede. Det Forhold er nu forlængst hørt op, og det er aldeles ikke nu nødvendigt at lade sig nøie med nogen ringere Grad af Dannelse end ønskeligt er; man kan faae Folk nok, som have de fornødne Forudsætninger.

Foraa vidt som der er blevet diskutert om og brugt forskjellige Uttringer om, hvorvidt dette Forslag kunde siges at være Udtryk for Sagførerstandens Ønsker, saa maa jeg dertil bemærke, at jeg naturligvis gaar ud fra, at Hovedbestyrelsen for Sagførerforeningerne maa være ansvarlig for, at den virkelig er et Udtryk for Sagførerstandens Ønsker, og jeg tror nok, at der heller ikke er nogen Tvivl om, at den er det. Det er vel i alt Fald kun ganske Enkelte, som ikke ville slutte sig dertil. Sagførerforeningen tæller jo omtrent $\frac{2}{3}$ af Landets Sagførere; der er altsaa en Del, der ere udenfor. Men selv for deres Bedkommende, der ere udenfor, tror jeg rigtig nok, at der er stor Tvivl om, at de Allerfleste ville være enige med Lovforslaget, navnlig i det første og i det andet Afsnit. Hvad det tredje Afsnit angaar, maa det jo erindres, at man fra Sagførerstandens Side har søgt at danne en ganske lignende Ordning af Frivillighedens Bei. Deri ligger altsaa, at man ikke har Noget imod Ordningen, og at man finder den i og for sig ønskelig; thi hvorfor skulde man ellers ad Frivillighedens Bei have forøgt at danne noget Saadant. Men nu mener jeg rigtig nok, at naar man anser en saadan Ordning for i og for sig hensigtsmæssig, saa er det ikke nok at blive staaende ved den som en frivillig Ordning, men saa er det naturligt at give den Lovens Sanction. Og jeg ser egentlig ikke, hvorfor det skulde være nødvendigt saaledes at afvente nogen Prøvetid i saa Henseende. Det, der altid vil hefte som en stor Mangel ved den hele Ordning, naar den kun er frivillig, er det, at den ikke vil kunne optræde med den fornødne Autoritet og navnlig ikke afgive nogen videre Betyngelse for Publikum, naar det vil paatalde disse Sagføreraads